

בש"פ 6117/16 -عادل בחيري נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6117/16

כבוד השופט ח' מלצר
عادל בחيري

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחויז
בבא-שבע (כב' השופט ח' סלוטקי) ב-עמ"ת 43519-07-16 מתאריך
31.07.2016

בשם המבקש: עו"ד בני זיתונה

בשם המשיבת: עו"ד אריה פטר

ההחלטה

1. בפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחויז בבא-שבע (כב' השופט ח' סלוטקי) מתאריך 31.07.2016, ב-עמ"ת 43519-07-16, בגיןה נתקבל ערר המשיבה על החלטותיו של בית משפט השלום בבא-שבע (כב' השופט א' ברסלר-גונן), מתאריכים 24.07.2016 ו- 28.07.2016, והוא הוחלט על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

אביא להלן, בتمכית, את הנתונים הדורשים להכרעה בבקשתה.

רקע

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות

2. בתאריך 14.07.2016 הוגש נגד המבוקש כתב אישום לבית משפט השלום בבאר-שבע, שבו נטען, בתמצית,
בדלקמן:

(א) באישום הראשון נטען כי בתאריך 29.09.2016 המבוקש נהג ברכב ברהט בסמוך לכיכר מסויימת ביישוב רהט, כשהוא פסול נהיגה, ללא רישיון נהיגה, ללא רישיון הרכב, ולא תעודה ביטוח בת-תיקף. לפי הנטען, שני שוטרים עצרו את הרכב בסמוך לרכב בו נהג המבוקש, והורו לו לעצור, ולכבות את מנוע הרכב. בתגובה, כך נטען, המבוקש ברח מהמקום, תוך שהוא נושא נמהרת ושלנית, שיש בה כדי לסכן אדם, כאשר בתרן כך המבוקש נסע בנסיבות מטריה להתחמק מהשוטרים, ביצע עקיפה משמאלי, ולאחר מכן עלה על מדרכה. בהמשך, כך נטען, המבוקש נסע בתוך שכונה ברהט בנסיבות גבוהה, תוך סיכון ילדים שכיחו בכביש, כאשר אחד מהילדים כמעט שנפגע מהרכב. במהלך אותה הנסעה המבוקש לא נענה לऋשות השוטרים לעצור, ובשלב מסוים המבוקש עצר את הרכב, וברח מהשוטרים באופן רגلى.

עוד נטען בוגדר האישום הראשון כי בתאריך 07.09.2015 שוטרים הגיעו לחפש את המבוקש בעקבות האירוע המתואר לעיל, אך כאשר המבוקש זיהה אותם הוא ברח מהמקום.

נוכח הנטען באישום הראשון ייחסו למבוקש העבירות הבאות: נהגה פוחצת של רכב, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נהגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10א לפקודה; נהגה ללא רישיוןרכב, עבירה לפי סעיף 2 לפקודה; נהגה ברכב ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין (2 עבירות).

(ב) באישום השני נטען כי בתאריך 30.08.2015 קצין משטרת הבחן במבוקש בצומת בית קמה. קצין המשטרת הנ"ל, אשר ידע כי המבוקש דרוש לחקירה, החל לróż אחרי המבוקש, אשר ברח מהמקום, כשהוא צועק: "עצור משטרתך".

באישום השני ייחסו למבוקש עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום - המשיבה הגישה בקשה למעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים כנגדו.

4. בתאריך 24.07.2016 בית משפט השלום הנכבדקבע כי נגד המבוקש קיימת עילית מעצר של מסוכנות, ובצד זאת נקבע כי עילית המעצר העיקרית בעניינו של המבוקש הינה חשש להימלטות מהדין. זאת נוכח חומר החקירה, ממנו עולה כי במשך תקופה ממושכת המשטרה הגיעו פעמיחר פעמיחר לבתו של המבוקש, ובהיעדרו היא הותירה בידי בני משפחתו הזמנה לחקירה, ואולם המבוקש לא התיצב. עוד נקבע כי המבוקש לא התיצב לריצויו עונש של עבודות שירות שהושת על המבוקש בתיק קודם בתאריך 21.05.2015 (ראו: ת"פ (שלום) (ב"ש) 53032-03-14) (להלן: התיק הקודם), אשר המבוקש את העדרותו על רקע של בעיה כלכלית (ראו: עמ' 10 להחלטה). בית משפט השלום הנכבדקבע כי יש צורך ב"חלופה הרמתית" בעניינו של המבוקש, והוא על שחרורו בתנאים הבאים: "מעצר בית מלא" בפיקוח,

לシリוגן, של שלושה מפקחים, הפקדה והתחייבות עצמית, וכן ערבותצד ג' על ידי כל אחד מהערבים שהוצעו. לביקשת המשיבה, בית משפט השלום הנכבד עיכב את החלטת השחרור עד לתאריך 26.07.2016 לצורך שיקילת הגשת ערра.

5. בתאריך 25.07.2016 המשיבה הגישה לבית משפט השלום הנכבד "בקשה דחוופה לעיון חוזר", ובה טענה כי עונש עבודות שירות מושא התקיק הקודם, הופקע בידי המmono על עבודות שירות לאחר שה המבקש לא התיאץ לביצועו. לפיכך, כך טענה, המבקש עבר לסתטוס של "אסיר" החל מתאריך 10.07.2016, ועד לתאריך 16.09.2016. המשיבה טענה כי בנסיבות אלו לא ניתן להורות על שחרורו של המבקש לחופפת מעצר.

6. במקביל, בתאריך 26.07.2016 המשיבה עררה לבית המשפט המחויזי הנכבד על החלטת בית משפט השלום הנכבד לשחרר את המבקש לחופפת מעצר.

7. בתאריך 28.07.2016, ובמסגרת הבקשה לעיון חוזר, בית משפט השלום הנכבד קבע, בהסכמה הצדדים, כי ההחלטה השחרור תעמוד על כנה, וזאת מבלי לגרוע מהערר שהמשיבה הגישה לבית המשפט המחויזי הנכבד. במסגרת זו נקבע, בין היתר, כי כל עוד המבקש מצוי בסטטוס של אסיר – חלופת המסר תהיה במקום כליאתו, ואילו מרגע שיחדלו להיות אסיר תיכנס לתוכפה חלופת המעצר שנקבעה בהחלטתו מתאריך 24.07.2016, וזאת כל עוד ההחלטה לא תשונה בערכאת העරר.

8. בתאריך 31.07.2016 בית המשפט המחויזי הנכבד קיבל את ערר המשיבה, בקובעו, בין היתר, כי בעניינו של המבקש מתקיימות שתי עילות מעצר – מסוכנות, וחשש להימלטות מן הדין – בעוצמה זהה. בית המשפט המחויזי הנכבד קבע כי המבקש נשקפת מסוכנות גבוהה, וזאת, לנוכח עברו הפלילי, הכלול, בין היתר, עבירות של תקיפת שוטר, החזקת נשק, איומים ועבירות נוספות. בית המשפט המחויזי הנכבד שקל את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות המיויחסות לבקשתו, וכן את העובדה שה המבקש הסגיר עצמו למשטרה בתאריך 10.07.2016, אולם, מצד זאת, ציין כי המשטרה חיפשה אחרי המבקש, וביקרה בبيתו פעמים רבות, וכי המבקש ידע שהוא נמלט משוטרים בעת ביצוע העבירות הנדרגות, ואף מתחמק מראיציו עונש של עבודות שירות. בית המשפט המחויזי הנכבד הוסיף והדגיש כי בתאריך 29.06.2015 ביקש הפסיק לרצות את עונש עבודות השירות מושא התקיק הקודם, והוא מרצה את יתרת עבודות השירות שהוטלו עליו במאסר מאחורי סורג ובריח.

בסיכום הדברים, בית המשפט המחויזי הנכבד קבע כי אין ניתן בבקשתו אמון, ולפיכך קיבל את ערר המשיבה, והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

טענות הצדדים

9. לטענת המבקש, עניינו מעורר את השאלה האם טרם בחינת חלופת מעצר יש לקבוע האם ניתן ליתן אמון בנאשם ורק אם נמצא הנאשם יש לבחון בעניינו חלופת מעצר, או שמא שאלת האמון שניתן בנאשם הינה רק אחד מהשיקולים אותם על בית המשפט לשקל. המבקש טוען עוד כי בית המשפט המחויזי הנכבד שגה בכך שלאבחן את חלופת המעצר שאושרה על ידי בית משפט השלום הנכבד. לטענת המבקש העבירות המיויחסות לו אין מקומות חזקה

מסוכנות סטטוטורית, והן בוצעו לפני זמן רב – דבר, שלשיטתו, מקהה את המסוכנות הנש��ת ממנה. לטענת המבקש הקביעה לפיה קיים חשש שהוא יחמק מן הדין באם ישוחרר לחלופת מעצר איננה יכול לדור בכפיפה אחת עם פניו העצמאית למשטרה.

10. המשיבה טוענת, מנגד, כי דין הבקשה להידחות. לטענת המשיבה, המבקש לא הצבע על שאלת משפטית המצדיקה מתן רשות ערר ב"גלאול שלישי". המשיבה מוסיפה טוענת כי דין הבקשה להידחות אף לגופה. המשיבה גורסת כי לא ניתן ליתן בבקשת אמון, וזאת, בין היתר, לנוכח עבורי הפלילי המכובד. ביחס לטענת המבקש כי הוא הסגיר עצמו למשטרה, המשיבה מציינת כי הדבר נעשה רק בשלב מאוחר, ולאחר שה המבקש הבין כי המשטרה מחפשת אחריו, וכי הוא אוטר, ומעצרו ממילא קרוב.

דין והכרעה

11. לאחר שעניינו בבקשתו, ובתגובהו המשיבה לה, נחה דעתו כי דין הבקשה למתן רשות ערר – להידחות. אນמק את התוצאה אליה הגיעו מיד בסמוך.

12. המבחןים למתן רשות לעורר לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) דורשים, על דרך הכלל, כי תימצא בכלל שאלת משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינים של הצדדים להלן. יחד עם זאת בהתחשב בנסיבות שבה עסקין – דיני המעצרים, שעוניים שלילת הזכות לחירות – לעיתים רוחקות תוכל להינות רשות לעורר גם כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיעילות המצדיקות זאת. נסיבות חריגות ומיעילות כאלה עשויות להתקיים במקרים שבהם נמצא כי החלטת בית המשפט המחויז פוגעת בזכויות הנאשם מעבר למידה הדרישה, או מנגד – במקרים שבהם נראה כי החלטת בית המשפט המחויז ייחסה את המשקל הראווי לביטחון הציבור (ראו: בש"פ 6301/12 בטש נ' מדינת ישראל (2012.04.10); בש"פ 6300/15 אלקשור נ' מדינת ישראל (2015.09.25)).

13. הבקשה שלפני איננה עומדת באמות מידת הנ"ל באשר היא מומקדת כל כולה בעניינו הפרטני של המבקש, ואין מתקיימות בה נסיבות חריגות המצדיקות את התערבותו של בית משפט זה בהחלטתו של בית המשפט המחויז הנכבד (ראו, למשל: בש"פ 6319/15 פולק נ' מדינת ישראל (2015.10.21)). די בכך כדי לדוחות את הבקשה.

14. אף לגופם של דברים דין הבקשה – להידחות. בפסקתנו נקבע כי בהעדך אמון בנאשם – אין מקום לשחררו לחלופת מעצר. באחת הפרשות ציינו בהקשר זה כי:

"... הפרמטר החשוב ביותר לצורך שחרורו של נאשם לחלופת מעצר הוא מידת האמון שנאות בו בבית המשפט" (ראו: בש"פ 2234/13 נחמני נ' מדינת ישראל, פיסקה 10 (2013.04.03)).

עוד נפסק כי שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון. המשוחרר מתחייב לכך שיימוד בתנאי שחרורו, ובית המשפט, בהנחה שהוא נתן בנאשם אמון - מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים אנושיים, או פיקוח אלקטרוני, כך נקבע: "איןם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם איןם יכולים להיות את בסיסו" (ראו: בשפ"ט 9854/06 עטיאס נ' מדינת ישראל, פיסקה 16 (13.12.2006)).

15. בעניינו בית המשפט המחויז הנכבד קבע כי: "אין ליתן במשיב [ה牒] כל אמון ולא ניתן להניח כי המשיב [ה牒] יקיים תנאי שחרור שיטולו עליו" (ראו: עמ' 8 להחלטת בית המשפט המחויז). קביעה זו התבססה על מספר מרכיבים:

(א) עברו הפלילי של牒: בתאריך 12.01.2011牒 נדון, בין היתר, לעונש של 45 חודשים מאסר בפועל בגין: עבירות בנסח, הטרדת עד, איום, ונήיגת ללא רישיון נהיגה. בהמשך, בתאריך 23.01.2011,牒 נדון ל-6 חודשים מאסר בפועל, פסילה, ועונשים נוספים, הפעם בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה, והתחזות לאדם אחר במטרה להונאות.

(ב) העובדה כי牒 ביצעה את העבירות המוחוסות לו בכתב האישום בזמן בו נעדר מריצוי עונש של עבודות שירות שהושת עליו, מושא התקיק הקודם (ראו: עמ' 8 להחלטת בית המשפט המחויז).

16.牒 אמונה הסגיר עצמו בסופו של יומם למשטרה. אולם, כפי שקבע בית המשפט המחויז הנכבד, הדבר לא קרה בסמוך לביצוע העבירות המוחוסות לו, אלא רק לאחר ניסיונות רבים מצד המשטרה להשיג את牒. לפיכך אין דין כמו שמסגיר עצמו סמוך לביצוע העבירות, וכבר נפסק בהקשר זה כך:

"... המשטרה ביקרה בביתו של המשיב [ה牒] – ח"מ] אין ספור פעמים והשairaה הזמן בביתו והמשיב [ה牒] מסגיר עצמו רק לאחר כשנה, כאשר הוא יודע שהוא נמלט משוטרים בעת ביצוע עבירות הנידונות וכאשר הוא יודע שהוא בתחמקות מריצוי עונש מאסר" (ראו: עמ' 7 להחלטה; ההדגשה שלי – ח"מ; עיניו גם: בשפ"ט 9239/11 מדינת ישראל נ' מנצור, פיסקה 5 (14.12.2011)).

17. לבסוף יצאין כי הנסי תמים דעים עם מסקנתו של בית המשפט המחויז הנכבד לפיה: "מעצם העבירות של נהיגה בזמן פסילה והימלטות משוטרים תוך סיכון חי אדם ובכלל זה ילדים, עולה מסוכנות גבוהה" (ראו: עמ' 7 להחלטה; ההדגשה שלי – ח"מ). אכן נפסק כי הנהוג בזמן שרישינו נפסל יוצר סכנה של ממש למשתמשים בכביש, וכי סכנה של נהיגה ברכב על-ידי נהג לא מיומן, או נעדר שליטה עצמאית אינה נופלת מן הסכנה הגלומה ברכב משחית של ממש (ראו: בשפ"ט 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, פיסקה 12 (20.05.2015)).

18. בנסיבות הנ"ל – לא מצאת טעם טוב להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחויז הנכבד גם לגופה.

19. נכון כל האמור לעיל – הבקשה נדחתת.牒 יouter במעט עד לתום ההליכים נגדו כאמור בפסקה 8 שלעיל.

ניתנה היום, י"א באלוול התשע"ו (14.9.2016).

שפט

עמוד 6

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il